

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci

Intersecția profetică dintre Roma, Macabei și timpurile moderne: un studiu asupra viziunilor lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith a scris: „Roma a devenit legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr.” Cei mai mulți istorici moderni fixează data la 161 î.Hr., iar Smith face de două ori referire la anul 161 î.Hr., în aceeași carte. Presupunerea mea este că această referire la anul 162 î.Hr. este o greșeală de tipar.

„Prin versetele 23 și 24 suntem aduși dincoace de alianța dintre iudei și romani, din anul 161 î.Hr., până la vremea când Roma dobândise stăpânire universală.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Versetele unsprezece și doisprezece identifică victoria și urmările Bătăliei de la Rafia, care a avut loc în anul 217 î.Hr., între Imperiul Seleucid, condus de Antioh al III-lea cel Mare, și Regatul Ptolemeic al Egiptului, condus de regele Ptolemeu al IV-lea Filopator.

Bătălia de la Panium, care a avut loc șaptesprezece ani mai târziu, în anul 200 î.Hr., s-a purtat din nou între regatul seleucid și regatul ptolemaic.

Răscoala Macabeilor a început în anul 167 î.Hr. și a fost revolta evreilor împotriva încercărilor Imperiului Seleucid de a suprima practicile religioase iudaice și de a impune cultura greacă.

Rededicarea celui de-al Doilea Templu din Ierusalim, care marchează evenimentul istoric sărbătorit în timpul Hanukkah, a avut loc în anul 164 î.Hr., cu trei ani înainte de „alianța” din versetul douăzeci și trei. Acest eveniment a urmat campaniei militare încununate de succes a Macabeilor împotriva forțelor Imperiului Seleucid, conduse de infamul Antioh al IV-lea Epifanul, care pângărise Templul și scosese în afara legii practicile religioase iudaice. Antioh al IV-lea Epifanul a murit la scurt timp după victoria comemorată prin Hanukkah, iar aceasta marchează, din acel moment înainte, declinul puterii siriene în istorie.

În anul 200 î.Hr. (care a fost și vremea Bătăliei de la Panium), Roma, pentru prima dată, s-a inserat în istoria profetică din Daniel capitolul unsprezece. Acolo se află simbolul care stabilește vedenia. Influența sa intenționată în acea istorie identifică lucrarea Izabelei, un simbol al unei biserici care trage sforile din culise. Izabela era acasă, în Samaria, când soțul ei, Ahab, își privea prorocii uciși de Ilie. Irodiada nu se afla la ospățul zilei de naștere a lui Irod, unde fiica ei, Salomeea, l-a sedus pe Irod. În istoria Statelor Unite, papalitatea, reprezentată de desfrânata din Tir, este uitată până la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici. Atunci ea începe să-și cânte cântecele de amăgire către împărații pământului. Anul 200 î.Hr. prefigurează momentul când ea începe să cânte pe față împăraților în zilele de pe urmă, chiar înainte de legea duminicală care urmează să vină în curând, așa cum este reprezentată în versetul șaisprezece.

Înainte de „alianța” iudeilor din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., Macabeii au rededecat templul, fapt comemorat prin Hanuka în 164 î.Hr. Apoi, trei ani mai târziu, fiind încă într-o luptă continuă cu sirienii, iudeii macabei s-au adresat Romei pentru sprijin. „Alianța” cu Roma care s-a format atunci devine o probă profetică pentru studenții profeției din zilele din urmă ai lui Dumnezeu.

Istoria identifică anul 161 î.Hr. ca momentul în care a avut loc „liga”, însă pionierii identifică acea istorie ca fiind anul 158 î.Hr. A avut Miller dreptate sau au dreptate istoricii moderni? Miller a adăugat șase sute șaiszeci și șase de ani (666) la anul 158 î.Hr. și a ajuns la anul 508, când „necurmata” a fost luată. Oricât ai căuta, va fi extrem de dificil, dacă nu de-a dreptul imposibil, să găsești o susținere istorică pentru anul 158 î.Hr. ca fiind liga dintre iudei și romani.

Versetul șaisprezece este legea duminicală, însă înaintea acelei istorii Roma intră în scenă pentru a stabili vedenia în anul 200 î.Hr. Revolta macabeică a început la Modein în 167 î.Hr., iar în cele din urmă ei au rededecat templul în 164 î.Hr. Apoi, din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., iudeii intră într-un legământ cu puterea romană. Perioada 161 î.Hr.–158 î.Hr. reprezintă un interval de timp care a fost necesar pentru a stabili „alianța”. Această înțelegere identifică „alianța” în acord cu mărturia istoricilor și, de asemenea, cu diagrama care a fost îndrumată de mâna Domnului și nu ar trebui să fie modificată.

Istoricii ne informează că procesul de negociere a tratatelor între națiuni antice precum Iuda și Roma în secolul al II-lea î.Hr. varia în funcție de circumstanțele specifice, de protocoalele diplomatice și de raporturile de putere implicate. De regulă, procesul începea prin faptul că una dintre părți își exprima interesul de a încheia un tratat sau o alianță cu cealaltă. În cazul lui Iuda și al Romei, Iuda a inițiat contactul cu Roma pentru a propune o alianță formală.

Canalele diplomatice ar fi fost utilizate pentru a transmite propunerea și a iniția negocierile. Aceasta ar fi trebuit să implice trimiterea de ambasadori sau emisari la Roma pentru a se întâlni cu conducătorii sau reprezentanții ei. Odată începute negocierile, ambele părți ar fi discutat termenii tratatului propus. Aceasta ar fi putut implica o serie de întâlniri, schimburi de mesaje diplomatice și, eventual, implicarea unor intermediari sau mediatori pentru a facilita discuțiile. În cursul negocierilor, fiecare parte ar fi analizat condițiile propuse de cealaltă și ar fi putut înainta contrapropuneri sau solicita modificarea anumitor clauze. Acest proces ar fi putut implica deliberări atente, consultări cu sfetnicii și evaluări ale beneficiilor și dezavantajelor potențiale ale tratatului propus.

Nếu cả hai bên đạt được sự đồng thuận về các điều khoản của hiệp ước, thì văn kiện chính thức sẽ được soạn thảo, trình bày các điều khoản và điều kiện đã được cả hai phía chấp thuận. Sau đó, hiệp ước cần được phê chuẩn bởi các cơ quan có thẩm quyền tương ứng của mỗi quốc gia. Trong trường hợp của La Mã, điều này có thể bao gồm sự chấp thuận của Viện Nguyên lão hoặc các cơ quan cai trị khác. Tương tự, tại Giu-đa, hiệp ước nhiều khả năng cũng cần được sự chấp thuận của giới lãnh đạo hoặc hội đồng cai quản của nước ấy. Một khi đã được phê chuẩn, hiệp ước sẽ được thi hành, và cả hai bên đều được kỳ vọng sẽ tuân thủ các điều khoản của nó. Điều này có thể bao gồm nhiều hình thức hợp tác khác nhau, các thỏa ước phòng thủ chung, quan hệ thương mại, hoặc những hình thức giao kết ngoại giao khác được quy định trong hiệp ước.

În secolul al II-lea î.Hr., călătoria din Iudeea (situată în regiunea estică a Mării Mediterane) la Roma (situată în Italia centrală) ar fi fost o întreprindere anevoioasă și consumatoare de timp, mai ales având în vedere limitele mijloacelor de transport din Antichitate. Distanța dintre Iudeea și Roma este de aproximativ 1.500 până la 2.000 de kilometri (930 până la 1.240 de mile), în funcție de traseul ales. Călătoria pe mare era adesea mai rapidă și mai eficientă decât călătoria pe uscat în vremurile străvechi, însă navigația maritimă depindea de vânturile dominante. Călătoria cu corabia de la un port din Iudeea la un port din Italia (precum Ostia, portul Romei) putea dura câteva săptămâni, în funcție de factori precum condițiile vântului, curenții marini și tipul de navă folosit.

Přizemní cesta z Judeje do Říma by byla pomalejší a namáhavější. Cestující by museli procházet rozmanitým terénem, včetně hor, údolí a řek, a čelit překážkám, jako byli bandité a nepřátelská území. Odhaduje se, že cesta pěšky nebo koňským povozem mohla trvat několik měsíců. Doba cestování by byla ovlivněna také takovými faktory, jako byl stav cest, dostupnost ubytování a míst k odpočinku i nutnost po cestě odpočívat a doplňovat zásoby.

Când iudeii macabei au căutat o alianță cu Roma, ar fi fost necesar să trimită ambasadori la Roma. Odată ce acei ambasadori erau primiți de autoritățile romane, urma o perioadă de negocieri. În planul teoriei istorice, întrucât nu există nicio consemnare precisă, odată ce un tratat era oficializat, el ar fi trebuit să fie dus înapoi în Iudeea pentru confirmare, iar apoi, probabil, ar fi trebuit să fie trimis din nou la Roma pentru a confirma acceptarea de către iudei. Este aproape imposibil de crezut că procesul de încheiere a unei alianțe în acea perioadă de timp s-ar fi putut împlini într-un singur an, astfel încât înțelegerea potrivit căreia „alianța” reprezintă un proces desfășurat din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr. se armonizează cu alte linii profetice care identifică istoria ce conduce la legea duminicală din versetul șaisprezece.

O „ligă” despre care toți istoricii sunt de acord că a fost inițiată de iudeii macabei a început în Iudeea în anul 161 î.Hr. Scopul era ca iudeii să obțină sprijin împotriva sirienilor, cu care se luptaseră de la începutul răscoalei lor în 167 î.Hr. Răscoala a fost declanșată de eforturile lui Matatia, un preot iudeu, și ale celor cinci fii ai săi, în special Iuda Macabeul, de a se împotrivi politicilor de elenizare impuse de conducătorul seleucid Antioh al IV-lea Epifanul. Aceste politici includeau încercări de a suprima practicile religioase iudaice și de a impune adoptarea obiceiurilor și credințelor grecești.

Catalizatorul revoltei a fost un incident petrecut în satul Modein, unde Matatia a refuzat să se conformeze unui decret de a aduce jertfă unei zeități grecești. „Modein” derivă din cuvântul ebraic „modi'a”, care înseamnă „a declara” sau „a protesta”. În protestul său, Matatia a ucis un apostat iudeu care era pe punctul de a aduce jertfa, iar el și fiii săi au fugit în munți, inițiind o campanie de război de gherilă împotriva forțelor seleucide. Revolta macabeică a durat câțiva ani, timp în care Macabeii s-au angajat în numeroase lupte împotriva seleucizilor și a aliaților acestora. În ciuda faptului că erau covârșitor depășiți numeric și inferiori în privința echipamentului, Macabeii au obținut mai multe victorii semnificative.

Imperiul Seleucid căuta să impună iudeilor religia Greciei, iar grecii îi reprezintă pe globaliștii zilelor de pe urmă. Religia lor se exprimă în ideologia woke care este în prezent impusă Statelor

Unite și lumii de către forțele globaliste ale sistemului bancar, ale mass-mediei dominante, ale centrelor educaționale și prin dărâmarea distincțiilor naționale prin imigrarea forțată a străinilor ilegali. Când Antioh Epifanes impunea iudeilor religia greacă, existau iudei care cooperau cu eforturile lui. Macabeii reprezintă o categorie de iudei apostatați care se împotriveau religiei Greciei, dar exista și o altă categorie de iudei apostatați care sprijineau lucrarea de impunere a religiei grecești.

Versetul șaisprezece este legea duminicală care va veni în curând și întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos. Acea istorie este precedată de versetele treisprezece până la cincisprezece, în care cele trei bătălii din versetul patruzeci au loc pornind de la versetul zece (1989), versetele unsprezece și doisprezece (războiul ucrainean) și Bătălia de la Panium. Bătălia de la Panium reprezintă o luptă în care fiara pământului cu două coarne biruiește filosofii religioase și politice ale globalistului.

În acea luptă, ultimul președinte al Statelor Unite trebuie să se confrunte cu urmările victoriei lui Putin și ale prăbușirii ulterioare, reprezentate în versetele unsprezece și doisprezece. El va forma o alianță cu NATO, sau cu Organizația Națiunilor Unite, pentru a rezolva consecințele prăbușirii Rusiei, iar în cadrul istoriei acelei alianțe va angaja Organizația Națiunilor Unite în Bătălia de la Panium. A treia bătălie din versetul patruzeci va fi asemenea primei bătălii din versetul patruzeci. Așa cum Uniunea Sovietică s-a prăbușit sub forța economică și militară a Statelor Unite, globaliștii Organizației Națiunilor Unite vor fi constrânși să repete „perestroika”, componenta-cheie a eforturilor lui Gorbaciov de a reforma Uniunea Sovietică, deși acestea au contribuit în cele din urmă la destrămarea sistemului sovietic și la dizolvarea finală a Uniunii Sovietice.

A treia bătălie este ilustrată de prima bătălie, iar prin presiune economică și militară, Trump, așa cum este reprezentat de Reagan, va constrânge Națiunile Unite la „perestroika”, care înseamnă restructurare sau reformare. Restructurarea va așeza Statele Unite în fruntea sistemului celor zece împărați, care este Națiunile Unite. În cadrul bătăliei, papalitatea se va introduce apoi în istorie, pretinzând că este apărătoarea sistemului pe care Trump îl cucerește atunci.

În aceeași istorie, Trump se va confrunta cu un Război Civil intern, pe care va fi silit să-l înfrunte, așa cum a fost silit să-l înfrunte și Abraham Lincoln. Războiul Civil se va desfășura între două facțiuni apostate opuse din interiorul Statelor Unite. O categorie este reprezentată de cei care au acceptat religia și filosofia woke-ismului, care sunt globaliștii progresiști din ambele partide politice. Cealaltă categorie (MAGA-ismul) pretinde că este alcătuită din protestanți autentici, deși au pierdut acel mantou în 1844.

Frakcija Predsjednika predstavljena je MAGA-izmom i temelji se na zabludjeloj tvrdnji da održava istinski protestantizam i Ustav. Tvrdnja woke-izma jest religija Majke Zemlje, New Age i uvjerenje da se Ustav primjenjuje prema postojećim okolnostima društvenih normi, a ne prema arhaičnim idejama otaca utemeljitelja.

Matatia (Trump) će okončati pokušaje globalističko-progresivnih demokrata unutar Sjedinjenih Država, kako su predstavljeni pobunom koja je započela u Modeinu 167. pr. Kr. Trump će potom ponoviti povijest 164. pr. Kr., kada su Makabejci ponovno posvetili hram, kako se obilježava

svetkovanjem Hanuke. Zatim će u razdoblju koje je predstavljeno vremenom od 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr. Trump započeti završni potisak za podizanje slike papinstva, koja je slika što označava nedopušten odnos između vjerske vlasti i političke vlasti. Godine 158. pr. Kr. savez će biti proveden kada bude nametnut uskoro dolazeći nedjeljni zakon iz šesnaestog retka.

Daniel 11 eerst identificeert hoe Rome politiek de macht overneemt, en vervolgens herhaalt en vergroot Daniël dezelfde geschiedenis met een lijn die aangeeft hoe Rome in diezelfde geschiedenis met Gods volk omgaat. Van vers zestien tot en met vers negentien worden de drie hindernissen geïllustreerd die het heidense Rome moest overwinnen om de wereldheerschappij te verkrijgen. In vers zestien werd Syrië in 65 v.Chr. door het heidense Rome veroverd, en daarna werd Judea in 63 v.Chr. door Pompejus veroverd. Vers zestien duidt aan wanneer Rome in het heerlijke land zou staan, en doet daarmee dienst als type van de zondagwet van vers eenenveertig van hetzelfde hoofdstuk.

Este important de remarcat că istoria cuceririi a avut loc în anul 63 î.Hr. [paralel cu 1863], în mijlocul unui război civil care se desfășura în Ierusalim. Uriah Smith a declarat: „La întoarcerea lui Pompei din expediția sa împotriva lui Mitridate, regele Pontului, doi pretendenți, Hyrcanus și Aristobulus, se luptau pentru coroana Iudeii.”

Numele „Hyrcanus” și „Aristobulus” sunt ambele de origine greacă și au semnificație istorică, în special în contextul istoriei iudaice din perioada elenistică și al dinastiei hasmoneene. „Hyrcanus” derivă din cuvântul grecesc „Hurkanos”, care probabil își are originea în cuvântul „hurkan”, ce în limba persană înseamnă „lup”. Hyrcanus a fost un nume purtat de mai mulți conducători hasmoneeni. „Aristobulus” înseamnă „cel mai bun sfetnic” sau „cel mai bun consilier”. Aristobulus a fost un alt nume purtat de mai mulți conducători hasmoneeni. Atât „Hyrcanus”, cât și „Aristobulus” sunt nume asociate cu figuri însemnate din istoria iudaică în perioada hasmoneană. Ei au fost conducători care au jucat roluri importante în guvernarea și extinderea Regatului Hasmonean în Iudeea. Descendenții și reprezentanții profetici ai regatului hasmonean în vremea lui Hristos erau fariseii.

Când Pompei a cucerit Ierusalimul, două partide politice își revendicau amândouă originile din vremea răscoalei reprezentate de Modein în anul 167 î.Hr. Odată ce Pompei a fost atras în răzvrătire, el s-a hotărât să cucerească Ierusalimul, iar partidul politic al lui Aristobul s-a hotărât să i se împotrivească, însă partidul lui Hyrcanus s-a hotărât să deschidă porțile înaintea lui Pompei. Pompei și-a început apoi atacul asupra Ierusalimului, iar trei luni mai târziu Ierusalimul a ajuns pentru totdeauna sub jurisdicția Romei.

До деветнадесетия стих Египет, третото и последно препятствие, бе завладян от Рим. След това, в двадесетия стих, е посочено рождението на Христос, когато Даниил започва да излага как Рим щеше да постъпи с Божия народ в тази история. В двадесет и първия и двадесет и втория стих Христос е разпнат. В двадесет и третия стих съюзът, започнал през 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр., е посочен непосредствено след стиховете, които описват кръста, където отстъпническите юдеи заявиха, че „нямаме цар, освен кесаря“. Редът на отстъпническите юдеи, представен от Макавейте, които се бяха противопоставяли на

проникването на гръцката религиозна философия и по този начин бяха встъпили в нечестиво взаимоотношение с Рим, следва стиха, който посочва историята на кръста, където плодът на тяхното нечестиво взаимоотношение бе напълно проявен.

Shekinah nije se nikada vratila u hram koji je bio podignut nakon sedamdeset godina sužanjstva. Posljednje proročko svjedočanstvo, koje je navijestio Malahija, dano je oko sredine petoga stoljeća prije Krista. Stotinama godina prije nego što su se Makabejci podigli protiv globalističkog grčkog utjecaja nije bilo ni vidljive Božje prisutnosti ni ikakva proročkog svjedočanstva. Na početku svoje pobune ostvarili su upravo onu pobunu koju su i Ptolemej i kralj Uzija bili pokušali podići, kada su oba kralja nastojala ispuniti svećeničku ulogu i prinijeti žrtvu u hramu.

Ionatan Apphus (cunoscut și ca Ionatan Macabeul) a fost unul dintre fiii lui Matatia, care a inițiat Revolta Macabeică, și a avut un rol semnificativ în conducerea răscoalei iudaice împotriva Imperiului Seleucid. După moartea în luptă a fratelui său, Iuda Macabeul, Ionatan a preluat conducerea forțelor macabeice. Pe lângă conducerea sa militară și politică, Ionatan și-a asumat și rolul de mare preot, slujind ca lider spiritual al poporului iudeu. Rolul dublu al lui Ionatan, atât ca conducător, cât și ca mare preot, a marcat o dezvoltare semnificativă în istoria iudaică, întrucât a consolidat atât autoritatea politică, cât și pe cea religioasă în cadrul dinastiei hasmoneene. Conducerea sa a contribuit la întărirea autonomiei iudaice și la instaurarea stăpânirii hasmoneene în Iudeea.

Tocmai păcatul pe care Ptolemeu a încercat să-l săvârșească după victoria de la Rafia a fost împlinit chiar la începutul răscoalei Macabeilor. Era același păcat căruia i s-au împotrivit preoții pe vremea împăratului Ozia, însă pretinsa apărare de către Macabei a slujbelor templului lui Dumnezeu a fost o manifestare rătăcită și răzvrătită a îmbinării dintre biserică și stat, și, ca atare, preînchipuie răzvrătirea protestantismului apostat care se mobilizează acum în sprijinul lui Trump împotriva înaintării „woke-ismului” globalist al lui Biden.

Biblia învață că îi veți cunoaște după roadele lor, iar fariseii din vremea lui Hristos au fost ultimele rămășițe ale dinastiei hasmoneene care a început cu Matatia. Matatia, și răscoala pe care a început-o, au rodit roadele fariseismului, la fel cum o fac și protestanții apostatați care susțin conceptul „Make America Great Again”. America a fost mare atunci când Constituția era înțeleasă ca menținând biserica și statul separate unul de celălalt, dar la miracolul contrafăcut reprezentat de victoria care este comemorată prin sărbătoarea Hanukkah, mișcarea pentru legislația duminicală va ieși la lumină.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Până acum, cei care au prezentat adevărurile soliei îngerului al treilea au fost adesea priviți ca simpli alarmiști. Prezicerile lor că intoleranța religioasă va ajunge să dețină controlul în Statele Unite, că biserica și statul se vor uni pentru a-i persecuta pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, au fost socotite neîntemeiate și absurde. S-a declarat cu încredere că această țară nu ar putea deveni niciodată altceva decât ceea ce a fost — apărătoarea libertății religioase. Dar, pe măsură ce problema impunerii păzirii duminicii este agitată pe scară largă, se vede că evenimentul atât de mult timp pus la îndoială și necrezut se apropie, iar solia a treia va produce

un efect pe care nu l-ar fi putut avea mai înainte.

„În fiecare generație, Dumnezeu Și-a trimis slujitorii să mustre păcatul, atât în lume, cât și în biserică. Dar oamenii doresc să li se spună lucruri măgulitoare, iar adevărul curat, neîmpodobit, nu este primit. Mulți reformatori, când și-au început lucrarea, au hotărât să dea dovadă de multă prudență în atacarea păcatelor bisericii și ale națiunii. Ei nădăjduiau ca, prin pilda unei vieți creștine curate, să-i aducă pe oameni înapoi la doctrinele Bibliei. Dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor așa cum a venit asupra lui Ilie, mișcându-l să mustre păcatele unui împărat nelegiuit și ale unui popor apostat; ei nu s-au putut abține să nu predice rostirile lămurite ale Bibliei — doctrine pe care fuseseră șovăitori să le prezinte. Au fost constrânși să vestească adevărul cu zel și primejdia care amenința sufletele. Cuvintele pe care li le-a dat Domnul le-au rostit, fără teamă de urmări, iar oamenii au fost siliți să asculte avertizarea.”

„Astfel, solia îngerului al treilea va fi vestită. Când va veni vremea ca ea să fie dată cu cea mai mare putere, Domnul va lucra prin unelte umile, călăuzind mințile acelor care se consacră slujirii Sale. Lucrătorii vor fi calificați mai degrabă prin ungera Duhului Său decât prin instruirea instituțiilor literare. Oameni ai credinței și ai rugăciunii vor fi constrânși să pornească înainte cu zel sfânt, vestind cuvintele pe care li le dă Dumnezeu. Păcatele Babilonului vor fi date pe față. Urmările înfricoșătoare ale impunerii rânduielilor bisericii prin autoritate civilă, pătrunderile spiritualismului, progresul ascuns, dar rapid, al puterii papale — toate vor fi demascate. Prin aceste avertizări solemne, poporul va fi mișcat. Mii peste mii vor asculta, oameni care nu au auzit niciodată cuvinte ca acestea. Cu uimire, ei aud mărturia că Babilonul este biserica, căzută din pricina rătăcirilor și păcatelor ei, din pricina respingerii adevărului trimis ei din cer. Când oamenii merg la foștii lor învățători cu întrebarea stăruitoare: Sunt aceste lucruri așa? slujitorii prezintă fabule, prorocesc lucruri plăcute, ca să le liniștească temerile și să împace conștiința trezită. Dar, fiindcă mulți refuză să se mulțumească cu simpla autoritate a oamenilor și cer un limpede «Așa zice Domnul», slujirea populară, asemenea fariseilor din vechime, umplută de mânie pentru că autoritatea ei este pusă sub semnul întrebării, va denunța solia ca fiind de la Satana și va ațâța mulțimile iubitoare de păcat să-i batjocorească și să-i prigonească pe cei ce o vestesc.”

„Când controversa se extinde în domenii noi și mințile oamenilor sunt îndreptate spre Legea lui Dumnezeu, călcată în picioare, Satana intră în mișcare. Puterea care însoțește solia nu va face decât să-i înfurie pe cei ce i se împotrivesc. Clerul va depune eforturi aproape supraomenești pentru a ascunde lumina, ca nu cumva ea să strălucească asupra turmelor lor. Prin toate mijloacele aflate la îndemâna lor, ei se vor strădui să înăbușe discutarea acestor chestiuni vitale. Biserica face apel la brațul puternic al puterii civile și, în această lucrare, papiștii și protestanții se unesc. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea duminicii devine mai îndrăzneată și mai hotărâtă, legea va fi invocată împotriva păzitorilor poruncilor. Ei vor fi amenințați cu amenzi și întemnițare, iar unora li se vor oferi poziții de influență, precum și alte răsplăți și avantaje, ca îndemnuri să renunțe la credința lor. Dar răspunsul lor statornic este: «Arătați-ne din Cuvântul lui Dumnezeu greșeala noastră» — aceeași cerere care a fost făcută de Luther în împrejurări asemănătoare. Cei care sunt aduși înaintea tribunalelor dau o puternică apărare a adevărului, iar unii dintre cei care îi aud sunt conduși să ia poziție pentru a păzi toate poruncile lui Dumnezeu. Astfel, lumina va fi adusă înaintea miilor care, altfel, n-ar cunoaște

nimic despre aceste adevăruri.” Tragedia veacurilor, 605, 606.